

Chuyện Mẹ Con

HiềnVy (An Nghiêm)

- Mẹ à, Dĩ-An là gì hả mẹ?
- Là tên của một làng nhỏ ở gần Sài-Gòn.
- Là gì nữa mẹ?
- Là An-Lạc hoài hoài.
- Còn là gì nữa không mẹ?
- Là tên của con gái của mẹ nữa.
- Sao bố mẹ đặt tên con là Dĩ-An vậy mẹ?
- Bố mẹ muốn con luôn luôn được an lạc và còn muốn con sẽ đem an lạc lại cho những người gần con.
- Mà con có làm bố mẹ "an-lạc" hoài hoài chưa mẹ?
- Chắc cũng có lúc bố mẹ không được an lạc.
- Lúc nào vậy mẹ?
- Lúc con đau ốm gì đó.
- Chỉ vậy thôi hở mẹ?
- Chỉ vậy thôi.

*

- Mẹ, Bác Hòa nói khi Thầy cho mình pháp danh là Thầy dùng tên giống với tính tình của mình, phải vậy không mẹ?
- Mẹ cũng nghe như vậy.
- Bác nói tên mẹ là hay lắm đó.
- Hay lắm là hay thế nào?
- Bác nói: Từ có nghĩa là Hiền, Từ Hiền là Hiền Hiền. Thầy đặt tên cho mẹ như vậy là "Double Hiền."
- Tại bác là 'sư huynh' của mẹ, bác thương, nên bác nói vậy, chứ con không nhớ chú Nghiệp cứ chọc mẹ hoài sao?
- Chú chọc làm sao mẹ?
- Chú cứ hay trêu mẹ với mấy cô chú khác là: "Tên chỉ là Từ Hiền, tức là chỉ hết Hiền rồi đó. Mấy đứa mà chọc chỉ là chỉ ụynh chết."
- Mẹ có "ụynh chết" các cô chú không mẹ?
- Không, con!
- Sao vậy?
- Thầy đã dạy mẹ là: "Thầy đặt tên con là Từ Hiền để con nhớ là chừng nào lỡ có định dữ thì nhớ tên con là Hiền chứ không phải Dữ."
- Vì vậy mà mẹ đổi tên lại trên giấy tờ hả mẹ?
- Ừ.
- Mẹ "hu" quá! Không được "ừ" Phải "ạ"

*

- Mẹ ơi!
- Dạ.
- Mẹ nhớ hồi đó mẹ đòi xuất gia mà con không chịu không?
- Nhớ chứ.
- Bây giờ mẹ muốn đi, con không cản nữa.
- Sao con hay vậy?
- Tại lần này qua Làng, con gặp quý thầy, sư cô, sư chú, ai cũng happy vì được xuất gia. Con muốn mẹ được happy.
- Cám ơn con, nhưng mẹ chưa đi được đâu.
- Mẹ nhớ bố hả?

- Mẹ không biết là có nhớ bố không, chỉ biết là Thầy chưa cho.
- Sao Thầy chưa cho vậy?
- Vì mẹ còn con, còn bố. Thầy bảo chừng nào con xong đại học và bố bằng lòng cho mẹ xuất gia, thì thầy mới cho mẹ xuống tóc.
- Ô! ô! tội mẹ quá! Chắc lâu lắm mới được mẹ ời. Lúc đó mẹ già rồi, làm sao tu được nữa.
- Thì bây giờ mẹ phải tu.
- Mẹ à, sao có nhiều người không hiểu "Tu" là gì vậy mẹ?
- Con có biết Tu là gì không?
- Dạ có, Tu theo con chỉ là sửa đổi thói mẹ. Thầy bên Làng dạy là: mình làm gì, mình phải biết mình đang làm gì. Đó là một cách tu phải không mẹ?
- Theo mẹ, đó là cách để mình thực tập sống tỉnh thức thôi.
- Sống tỉnh thức là tu rồi mẹ à.
- Mẹ đồng ý, nhưng theo mẹ, Tu còn là tập bỏ những thói quen xấu mà mình đã huân tập từ lâu đời.
- Là làm sao mẹ?
- Là thí dụ như hồi xưa, lúc chưa biết tu tập, mình muốn mua một cái áo chừng tám chục, thì bây giờ đang tu tập, mình tập mua một cái chỉ bốn chục thôi. Sau đó mình sẽ mua áo chừng hai chục, rồi từ từ mình sẽ thấy không cần thiết để mua thêm một cái áo nữa.
- Vậy mình chờ họ Sale 50% off là được hả mẹ?
- Được, nhưng không phải lúc đó mình mua hai cái, mà mình chỉ mua một cái, và số tiền mình "save" được từ cái sale đó, mình phải làm việc gì hữu ích.
- Mình cho mấy em mồ côi hả mẹ?
- Yeah, something like that.
- Mẹ cho thêm một thí dụ nữa được không?
- Được chứ! Ngày xưa chưa biết tu tập, ai nói gì hay làm gì mình buồn, mình buồn một tuần hay lâu hơn, giờ biết tu tập, mình buồn một ngày hay giỏi hơn thì chỉ vài phút. Đến lúc tu tập giỏi hơn, mình sẽ quán là tại sao người đó nói hay làm như vậy. Mình sẽ thấy thương họ hơn là giận họ.
- Tại sao thương họ vậy mẹ?
- Vì mình thấy được nếu một người cứ cố tình làm cho người khác đau khổ thì tự bản thân họ rất là đau khổ, nên họ không bao giờ chịu được khi thấy người khác hạnh phúc hơn họ. Bất cứ cái gì người khác làm, họ cũng thấy chướng cả. Với một người như vậy thì mình làm sao giận được nữa, con!
- Mình có nói họ tu, cho họ bớt khổ được không mẹ?
- Khó lắm con! vì Tu là từ bao nhiêu kiếp chứ đâu phải một kiếp này đâu.

*

- Mẹ, Sao hôm qua mẹ nói chuyện với dì Thu lâu quá vậy mẹ?
- Mẹ tried to calm her down.
- Sao vậy mẹ ?
- Dì được mời đi ăn cơm khách, gặp nhiều người quen hỏi thăm về mẹ. Có bác Ngọc quen với bố mẹ đã lâu. Bác chỉ trích về mẹ. Dì cãi nhau với bác, dì gọi mẹ, kể lại.
- Cãi nhau thế nào mẹ?
- Ủ , thì ba cái chuyện tào lao đó mà.
- Chuyện tào lao là chuyện gì mẹ?
- Thì đại khái là tại sao mẹ TU mà mẹ diện đẹp quá vậy. Tại sao mẹ TU mà mẹ còn đi shopping ở NM. Tại sao lúc thì mặc bộ đồ nâu đi khắp nơi, lúc thì mẹ mặc Mini skirt...
- Ủa! Mẹ làm gì có Mini skirt mà mặc, hở mẹ? Mà TU với đi shopping hay bận áo quần đẹp thì có dính dáng gì với nhau đâu mẹ?
- Tại con hiểu đúng nghĩa chữ TU.
- Sao người lớn ngồi với nhau ưa nói về người khác vậy mẹ?
- Tại đó là những thói quen xấu mà người lớn huân tập nhiều hơn và lâu hơn con nít.
- Mà chuyện mẹ "Tu" hay mẹ diện thì có ăn nhằm gì đến bác Ngọc đâu mẹ?
- Bởi vậy mẹ mới nói với con là chuyện tào lao.
- Tội bác Ngọc quá há mẹ?
- Ủ , nhưng mẹ thấy tội dì Thu hơn con à.

- Sao vậy mẹ?
- Di được mời đi ăn mà phải nghe những chuyện tào lao như vậy thì làm sao ăn ngon nữa, không chừng lại đau bao tử cũng nên!
- Đúng rồi mẹ ha. Thầy dạy mình phải ăn cơm trong im lặng để nhớ ơn những người đã làm ra những thức ăn mình đang ăn, phải không mẹ?
- Ấy da, con thuộc bài kỹ quá.

*

- Mẹ à,
- À,
- Mẹ còn nhớ ngày Thầy rời đây năm kia không?
- Nhớ chứ con!
- Sao hôm đó mình khóc quá chừng há mẹ?
- Chắc tại mình sợ không có dịp gặp lại Thầy.
- Bố cũng khóc nữa, mẹ có biết không?
- Bố cũng là người mà con.
- Con có bao giờ thấy bố khóc đâu! Con không nghĩ là bố khóc vì sợ không gặp lại Thầy, đâu mẹ?
- Thế con nghĩ vì sao bố khóc?
- Con thấy bố khóc khi nghe Thầy nói Pháp cho mình.
- Lúc đó thì cả nhà mình cùng khóc mà con.
- Con cảm động vì con không dè Thầy đặt tên con là Từ Tâm. Rồi Thầy cho mình bài pháp về Từ Tâm nữa.
- Bài pháp đó hay quá con há?
- Dạ, con tiếc là hôm đó mình không thâm được vào băng.
- Chi vậy con?
- Để khi nào mình gặp những người, mà họ cố tình làm cho mình đau khổ, thì mình nghe lại lời Thầy để mình nhớ là phải đem Tâm-Từ của mình ra mà thương họ.
- Uông quá há con?
- Dạ, uông thiệt!

*

- Mẹ, Sao lâu lắm mẹ không về thăm Thầy?
- Mẹ không có tiền.
- Thì mẹ đừng cho mấy em ở Núi Phước nữa.
- Không được, con.
- Sao vậy?
- Mấy em cần thực phẩm hơn mẹ cần gặp Thầy.
- Nhưng Thầy già rồi, mẹ không về, lỡ sau này không còn Thầy nữa sao?
- Thì mẹ ráng chịu.
- Thôi sang năm con không đi Làng Mai nữa, để mẹ về thăm Thầy.
- Con cần đi Làng hơn mẹ cần về gặp Thầy.
- Mẹ cũng muốn được tu học với Thầy vậy?
- Ai mà không muốn được tu học với Thầy, nhưng mình phải biết việc gì cần hơn việc gì chứ con.

*

- Mẹ à, Hôm trước em Liên hỏi con là: "Mẹ chị bất bình thường phải không chị?"
- Rồi sao nữa con?
- Con hỏi em là tại sao em nói vậy, thì em bảo là em nghe mẹ của em nói vậy.
- Tội em Liên quá!
- Sao mà tội em Liên, mẹ?

- Tại em phải nghe những chuyện tào lao như vậy từ mẹ của em.
- Con không hiểu tại sao cô Thanh lại nói như vậy nữa mẹ à?
- Có gì khó hiểu đâu con. Bất bình thường tức là không giống như những người khác. Mẹ chỉ ăn rau đậu, không ăn thịt. Mẹ không nói chuyện thị phi. Mẹ chỉ nhìn cái tốt của người, mà "không chịu" thấy cái xấu. Ai là mẹ thì mẹ cười, không giận. Đi làm, thấy chủ làm những việc trái, nói không được thì mẹ phải "quít" để giữ giới. Vậy là bất bình thường rồi con.
- Vậy thì con cũng bất bình thường rồi mẹ à.
- Chắc vậy!

*

- Bé à,
- Dạ,
- Mẹ quên chưa kể cho con là cô Thanh gọi mẹ, mắng mẹ là: "Bà nói bà tu mà bà không ngay thẳng."
- Mẹ làm gì mà không ngay thẳng?
- Mẹ cũng hỏi y như con vậy, cô Thanh la lối om sòm, bảo là: "Bà biết chuyện ông bà Văn ly dị, mà sao tôi hỏi bà, bà không nói"
- Rồi mẹ nói sao?
- Thì mẹ bảo: "Thưa chị, em xin cảm ơn chị đã cho em biết em là người không ngay thẳng. Nhưng chuyện anh chị Văn ly dị thì đâu phải là chuyện của chị, cũng không phải là chuyện của em. Và lại, nếu anh chị Văn muốn tâm sự với chị, thì anh chị Văn đã nói với chị. Em không được anh chị Văn trả lương để làm phát ngôn viên."
- Rồi cô Thanh nói sao mẹ?
- Cô la thêm mẹ là: "Chứ không phải vì bà lỡ nhận là thân với ông bà Văn, nên chừ họ ly dị rồi bà mắc cỡ, không dám nói"
- Mẹ! It doesn't make any sense.
- I know! Bởi vậy mẹ mới hỏi cô là: "Thưa chị, chị là bạn em, nếu bây giờ nhà em không thương em nữa, tụi em ly dị, thì chị có mắc cỡ không?"
- Cô nói sao mẹ?
- Cô đáp ngay là: "Mắc mớ gì mà tôi mắc cỡ?"
- Rồi sao nữa mẹ ?
- Mẹ cười, mẹ nói: "Thì thưa chị, em cũng thế."
- Mẹ "trap" cô hả mẹ?
- Không! con. Mẹ chỉ muốn giúp cô một chút xíu vậy mà.
- Mẹ à, Sao cô Thanh kỳ cục như vậy mà mẹ không chịu nghỉ chơi với cô, vậy?
- Mẹ đã đọc "Kinh Diệt Trừ Phiền Giận" cho con nghe chưa?
- Dạ chưa, Kinh "nói" sao mẹ?
- Phật dạy ta năm phương pháp để diệt trừ phiền giận:

1. Khi có một người mà hành động không dễ thương nhưng lời nói lại dễ thương, thì ta hãy đừng để tâm nghĩ tới hành động của người ấy, mà chỉ nên chú ý tới lời nói dễ thương của người ấy, để có thể dứt trừ được sự phiền giận của mình.

2. Khi có một người mà lời nói không dễ thương nhưng hành động lại dễ thương thì ta hãy đừng để tâm nghĩ tới lời nói của người ấy, mà chỉ nên chú ý tới hành động dễ thương của người ấy thôi để có thể dứt trừ sự phiền giận của mình.

3. Khi thấy một ai đó mà hành động không dễ thương và lời nói cũng không dễ thương nhưng trong tâm vẫn còn có chút ít sự dễ thương, thì ta hãy đừng nên để tâm nghĩ tới hành động và lời nói không dễ thương của người ấy mà hãy nên chú ý tới cái chút ít sự dễ thương còn có trong tâm người ấy thôi để có thể dứt trừ được sự phiền giận của mình.

4. Khi thấy một ai đó mà hành động không dễ thương, lời nói không dễ thương mà trong tâm cũng không còn lại một cái gì có thể gọi là dễ thương hết, thì ta phải phát khởi tâm niệm này: "Một người mà hành

động không dễ thương, lời nói không dễ thương mà tâm ý cũng không dễ thương là một người rất đau khổ, người này chắc chắn đang đi về các nẻo đường xấu ác cực kỳ, nếu không gặp được thiện tri thức thì người ấy sẽ không có cơ hội chuyển hóa để đi về các nẻo đường hạnh phúc." Nghĩ như thế, ta mở được lòng thương xót và lân mẫn, diệt trừ được sự phiền giận của ta và giúp được cho kẻ kia.

5. Khi thấy một người mà hành động dễ thương, lời nói dễ thương mà tâm địa cũng dễ thương thì ta hãy nên nhận diện tất cả những cái dễ thương của người ấy về cả ba mặt: thân, khẩu và ý mà đừng để sự phiền giận hoặc ganh ghét xâm chiếm ta. Nếu không biết sống hạnh phúc với một người tươi mát như thế thì mình thực không phải là một người có trí tuệ.

- Vậy con là "người có trí tuệ" phải không mẹ?
- Sao vậy?
- Vì con không những không ganh ghét với mẹ mà còn rất là hạnh phúc khi được sống với mẹ nữa.
- Ấy! Con đừng nói vậy, "chúng" mà nghe được là chết.
- Máy giờ rồi mẹ?
- Khuya rồi con.
- Hôm nay mình nói chuyện nhiều, làm quá giờ thiền của mẹ rồi.
- Không sao, bây giờ mẹ đi ngồi thiền, con đi ngủ đi.
- Mẹ!
- Gì con?
- Trời hơi lạnh, mẹ nhớ choàng thêm cái áo len không thôi bị cảm.
- Cám ơn con.
- Mẹ!
- Gì nữa con?
- Cám ơn mẹ đã nói chuyện với con.
- Cám ơn con đã nói chuyện với mẹ.
- Mommy!
- Yes?
- I love you.
- I love you too, Di-An!